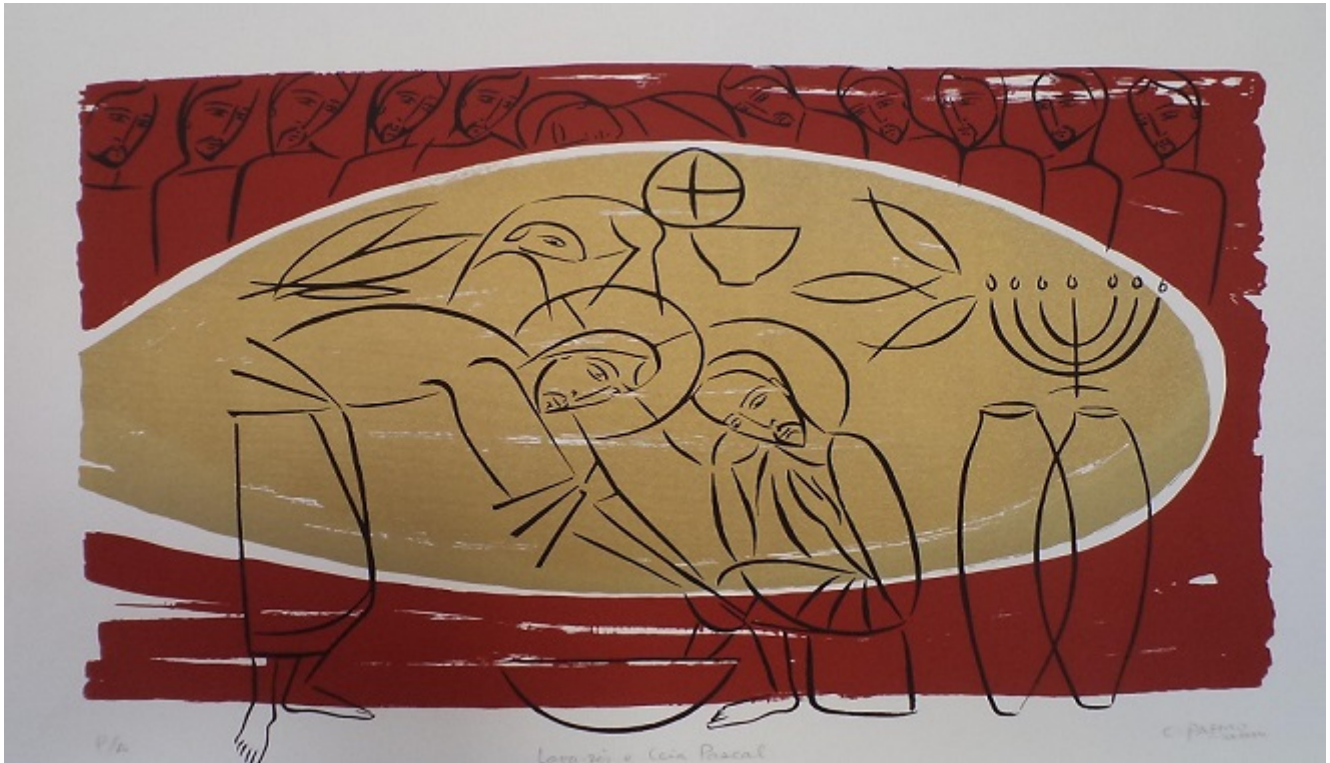

Η σιωπή του Θεού ως πρόσκληση σχέσης

Ορθοδοξία / Πνευματική ζωή

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η αδυναμία του ανθρώπου ν' αντιμετωπίσει τα προβλήματα της ζωής του τον οδηγεί στο να ζητήσει συμπαράσταση από το Θεό, ως τον κύριο και δημιουργό του σύμπαντος, δηλαδή παντοδύναμο και κυρίαρχο. Αν και αυτό φαίνεται αποδεκτό και φυσιολογικό, αφού δείχνει την ταπείνωση που αποδέχεται την πραγματικότητα, εν τούτοις κρύβει τον κίνδυνο να θεωρήσουμε το Θεό ως τον υπηρέτη των αναγκών μας.

Η εκζήτηση της βοήθειας του Θεού σε δύσκολες περιστάσεις όπως οι ασθένειες, οι φυσικές, ηθικές ή υλικές συμφορές, οι καταπιέσεις και ό,τι θεωρείται ζημιά ή όλεθρος, δείχνει ότι έχουμε την πεποίθησή μας ότι «δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει κατάσταση, στην οποία δεν μπορεί Αυτός να σώσει»[\[1\]](#).

Ωστόσο, η πραγματικότητα της καθημερινότητάς μας παρουσιάζει πλείστες όσες περιπτώσεις όπου η αίτησή μας «προς τον μόνο δυνάμενο» δεν απαντήθηκε. Λίγες είναι οι περιπτώσεις που υπήρξε ανταπόκριση και πραγματοποιήθηκε το αίτημα. Τι γίνεται; Άκουσε; Υπάρχει; Μπορεί; Ερωτήματα που εύκολα έρχονται στην

επιφάνεια, όταν βρεθούμε σε κρίσιμες οριακές καταστάσεις της ζωής.

Είναι ουσιαστικό να κατανοήσουμε και να αποδεχτούμε τη σχετικότητα των εγκοσμίων καταστάσεων, γεγονότων και ποικίλων δυσκολιών. Η λύση τους, όσο και να είναι θεμιτό να την αναζητούμε, έχει ημερομηνία λήξης. Το πρόσωπό μας όμως δεν έχει! Προεκτείνεται στην αιωνιότητα και καθορίζεται στο παρόν. Αν ο Χριστός θεωρείται ως ο μόνος Σωτήρας μας, η σχέση αγάπης μαζί Του είναι η μόνη δυνατότητα σωτηρίας. Έτσι, κατά τον άγιο Σωφρόνιο του Έσσεξ, «η αυθεντική σωτηρία έγκειται στο να παραμείνουμε σταθεροί στην αγάπη του κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες»^[2]. Άλλωστε, ο ίδιος πέρασε μεγάλες και πολλές δυσκολίες μέχρι σταυρικού θανάτου, χωρίς ν' αρνηθεί τη σχέση Του με τον Πατέρα Του, έστω κι αν δεν ανταποκρίθηκε στο «απελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο». Παρόμοια στάση τήρησαν όλοι οι άγιοι.

Ο χριστιανός που σταματά να πιστεύει και να σχετίζεται με το Θεό, επειδή δεν του έκανε αυτό που ζητούσε, δείχνει, βέβαια, την αγανάκτηση και το μεγάλο του πόνο, αλλά συγχρόνως και τις προτεραιότητές του. Γιατί, αν το ζητούμενο είναι η σχέση αγάπης και η αιώνια παραμονή με το Θεό, είναι σίγουρό ότι η σιωπή Του μπροστά στο αίτημα για συμπαράσταση είναι μια δυνατή δοκιμασία. Αλλά «κάθε αγάπη διέρχεται μέσα από πειρασμούς και η αληθινή φιλία αποδεικνύεται στις συμφορές. Όταν η αγάπη είναι πιο δυνατή από το θάνατο, τότε είναι τέλεια»[\[3\]](#).

Στην πραγματικότητα, η όποια δοκιμασία μας αποδεικνύει την ποιοτική μας σχέση με το Θεό και καθορίζει την πορεία. Να γιατί «ουδείς ανήλθε στον ουρανό μετ' ανέσεως» και γιατί όλοι οι άγιοι δοκιμάστηκαν, πόνεσαν, συγκλονίστηκαν. Για να καταλήξουν, από τον νυν αιώνα, στην αιώνια ειρήνη και τη χαρά του Θεού, θεωρώντας τη σιωπή Του, μπροστά στις δοκιμασίες τους, ως πρόσκληση για ουσιαστική σχέση αγάπης και φιλίας.

www.isagiastriados.com

[\[1\]](#) Αρχιμ. Σωφρονίου, *Οψόμεθα τον Θεό καθώς εστί*, Ι.Μ.Τιμ. Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας, 2016, σ.111.

[\[2\]](#) Ό.π.

[\[3\]](#) Ό.π. σελ. 112

<https://bit.ly/2W9auAv>